

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Nya

Extra Posten.

Torsdagen den 17 Augusti 1820.

(Insänd.)

Bröllopsvisa.

Efter en gammal Folk-Melodie.

Der kommer Bruden,
Se uppå skruden
Och den glindrande
Perlesatta kronan.
Kärlek tycks glimma
I hvarje strimma.
Glädjen leende
Leka i hvart veck.

Nu hon niger, ljusen flägta, darra.
Korrs hvad folk! I farstun tvång och harm.
Kjolen hviftar. Gröna skona knarra,
Ock brudgummen står så nyt' och varm.

Bjud ikring laget.
Jag har re'n taget.
Glaset pösande
Står vid kanapéen.
Drick det i botten.
Ljufvaste lotten
För de älskande
Städse tömmas bör.

Spelman ren' från spiken hurtigt taget
Sin viol med en högtidlig mine.
Stråken af och an mot hartzet drager,
Spanda qvinten gnäller len och sin.

Bruden sig vrider,
Niger och skrider
Emot tröskelen
Sakta uppå klacken.
Korss hvilken trängsel!
Riktigt ett fängsel,
Alla vilja nu.
Se uppå vår brud.

Hon är också vacker som en stjerna.
För sig artigt i ett nått manér.
Hennes blick, så liflig, mången hjerna
Kan förbrylla, när man på den ser.

Bort med din pipa,
Kan du begripa
Att nu stundar det
Dans i hvarje vrå.
Nymferne langta
Vanta och trängta,
På den drillande
Spelmans violin.

Fenstren opp, att skog och berg och tallar
Höra må vår dans och klang och sång.
Hej! violens ljud kring salen skallar.
Flickor alla, opp till fröjd och språng.

Svärfadern lunkar,
Nacken den runkar,
Benen darrande
Skrefva mot hvarann.
Nu han sig vänder,
Ger sina händer
Åt den trippande
Lilla raka lrun.

Lik en fjärill i det fagra gröna,
Som sig roar mellan rosors ring,
Gossen der hop med de unga sköna
Dansar raskt på tiljorna omkring.

Granne der borta
Blif ej till korta,
Glaset vinkande
Väntar uppå dig.
Ned i din strupa
Låt det få stupa.

Kom se'n ilande
Till vår dans igen.

Rätt nu flickor, Venus sjelf till eder,
Om ni dansa friskt och raskt, gutår!
Kommer i sin gula schäs hit neder.
Och hvar en af er en fastman får.

Hvem är som sitter
Mulen och bitter
Der vid skåpsdörren,
Har i handen käppen,
Gränriset pläcker,
Sig nederbäcker,
Han med knållriga
Lockperuken der?

Opp kamrat! var lustig, glad och nyter.
Sitt ej der och grubbla på ditt lif.
Om din blod i ådran grumlad flyter
Genom dans den åter lättad gif.

Kläckan slår fyra
Glada och yra,
Ingen Morpheus
Skall i säng oss låcka.
Brudgummen skrattar,
Bruden han fattar.
Nu vi sjungande
Dansa kronan bort.

Bruden för sitt öga bindeln sträcker,
Hvem blir gift god vänner nästa år?
Bravo hon sin hand nu åt mig räcker,
Nästa jul jag också brudgum står.

Kläckan slår fyra
Glada och yra,
Ingen Morpheus
Skall i säng oss låcka.
Brudgummen skrattar,
Bruden han fattar.
Nu vi sjungande
Dansa kronan bort.

Xantippes Försvar.

Sedan urminnes tider hafva filosofherne utöfvat den rättigheten att efter behag utdela godt namn och rykte, för att afmåla sina medmenniskor hvita eller svart, allt efter som deras filosofie fördrade, stundom äfven af egensinnighet. Så torde elven Sokrates' stackars äkta halft hafva kommit till det elaka rykte, som ännu i denna stund vidlåder henne. Hon har väl redan för 2300 år tillbaka lemnat denna snöda världen; men det är aldrig för sent att upprätta den oskyldigt lidandes ära. Xantippe omtalas öfverallt som ett utskott bland elaka qvinnor; hennes namn har blifvit ett ordspråk — Är sådant rätt, när följande facta tala för henne? — Hon var af en hederlig familj i Athen, men fattig. Sokrates gifte sig med henne utan hemgift. Vi vilja med stillatigande förbigå filosofens kalmucknäs och små grå ögon, ehuru Plato öfverhufvud ej tecknar någon intagande bild af hans figur. Men det gifves i människornas uppförande karakteristiska drag, hvilka likasom formera deras moraliska physiognomie. Sokrates strök från morgon till atton gatorna omkring, anhöll de förbigående, och förföljde handverkarne ända in i deras salubodar, för att bevisa dem, att — *de ingenting visste*; och om någon understod sig att tvifla derpå, så kallade han honom ett dumhufvud, fäktade och demonstrerade på ett komiskt sätt med fingrarna, och i viktiga fall ref han håret af sig. — Hans lärjungar beundrade honom; af de öfriga blef han föraktad och begäddad, och stundom litet sparkad. Sådana ohyfsade menniskor liknade han då helt fogligt vid åsnor. — Det är mycket naturligt, att dessa filosofiska tidstördrif ej kunde synnerligen roa den goda Xantippe, och en hustru, som har en så-

dan man, bör det väl vara tillåtet att då och då visa elakt lynne. Blef hon förtretad, så såg Sokrates på henne med förakt, ja, han retade henne ännu mer med sina speglosor. — Xantippe älskade just icke prakt; men hon förstod att lefva, och hon fördrade, att man borde antingen platt icke bjuda några gäster eller undfägna dem ordentligt. Ingenting i världen var billigare. Men nu bjöd Sokrates en dag flera ansedda Athenare till måltids, och hade knappt mat i huset för en tredjedel af sällskapet, som tillika måste hålla till goda de sämsta anrättningar. Men *detta går ju ej an*, sade Xantippe. "Det måste gå an," svarade filosofen helt korrekt: "om våra gäster äro måttlige ätare, så hafva de nog; äro de omätliga, så anser jag dem ej för *mina* gäster." — Visserligen hade Xantippe ett litet naturfel: hennes uttal var så, som man hade sågat stenar, och derlöse liknade Sokrates henne vid en gås, och sade, att man fördrog gassen, emellan de värpte ägg och utkläckte ungar; "och jag fördrager dig," tillade han, "efter du ger mig barn." — Mycket smiekrande kunde det ej vara för den goda gumman att jemföras med en gås och betraktas som ett husdjur, som blott var till för att föröka familjen. — En dag tillät hon sig en liten frihet. När hennes högvise herr man midt på gatan framkryste sina sentencer bland ett sällskap filosofer, smög hon sig sagta till honom och stal ifrån honom kappan. Hvilket förskräckligt brott! — Ah! hanne fördrade med högt anskri, att han skulle straffa henne *med handen*, således förmodligen gi va henne en örfil. Det gjorde nu väl filosofen icke så ofentligen, men hemma i sitt hus skall en sådan äktenskaps-scen stundom hafva förefallit. — Tillstån, mina damer, att den store Sokrates ej alltid var en sor man. —

N:o 67 utgifves nästa Måndag.

Stockholm tryckt hos JOHAN IMNELIUS, 1820.